

SOMOGYI CSABA



Különböző égboltokat nézünk

Nyakunkba szakadt törődésektől
lazult holnapokat látunk.
Kitágult hajszálerek,
megrágott hazugságok,
magunkba tömött kényszerek.
Zakóujjba töröljük az étvágytalanságot.
Ezek vég nélküli folyamatok.
Minden apró kiszámíthatatlansága
gondosan megtervezett.

Az én égboltom minket néz.
Farkasokat vonyít éjszaka.
A tied újjászületik, és lever
minden ki nem használt
madárfészket.



Az egyiket, mint töviskoszorút,
a fejedre helyezed.
Mehajolsz, megigazítod,
és királynő módjára távozol.
Elhagyod az erdőt.
Elrejtelek a begombolt őszbe,
az egymáshoz tapadt falevelekbe.
Uralkodásod nem a tavasz,
nem a madarak szóváltása,
hanem az égbolt.
Ha lenézel, akkor még láthatod,
hogy én ott voltam az egyik madárfészekben.

Társítás másként

(1)
Most filteren át látlak csak.
Megtört fénysugarak mögött
pislog az előhívott holnap.

Zársebességben felejtett
tömörített mozaikként
minden polaroidban ott vagy.

(2)
Ritmizáló vérfolyamban
még mindig más helyett lüktetsz.
Átölelném szíved szűk öblét.

Nyakig gombolt érintésben
a horzsolt nemléted csupán
sebekbe szivárgott öröklét.

(3)
Kihasított jövő időt
csempésztél a szívem fölé.
Azóta fülig ér a bánat.

Romlott hús alatt szintiszta
egyveleg kevereg bennünk.
Minden ez, csak nem magyarázat.

Cseng és csillapít

(1)

Az éjszaka kiterjedése
csak szemhéjba feszült önvád.
Érintetlen vászonba csavart
lelkiismeretek garmadája.

Kihalófélben lévő
bárányszámolás striguláiból
építünk kerítéseket magunk köré.
Ez egy falak közé szorult altató.

Tompított felsírásokban
közelít a hajnal.
Fokozott széthangzást
cseng és csillapít.

(2)

A nappal kiterjedése
csak retinába ragadt áttetszőség.
Másodpercek mozdulatlanságát
hazudja minden pillanat.
Feltámadni vágyó
belsőképek montázsaiból
rekonstruált boltíveket pislogunk ki.
Ez egy valóságba szorult fényérzékenység.

Életlen látnivalókban
közelít az éjszaka.
Redukált morajlások közt
cseng és csillapít.



Búcsúzni jöttem

Búcsút venni tőled,
majd ablakot nyitni
a várakozásnak.
Párhuzamos kezdetek végén állni
egyedül, valahol.

Aztán hinni, hogy
elengedjük, ahogy meg van írva
de újr alapozunk minden fejezetet.
Ez egy mantrázott egyszer volt
hol nem volt.

Boncasztalra tenni
minden ki nem mondott
mondatot és szóval hinteni be
a félig fel nem szakadt sebeket.

Elfogadni, hogy nem lehet
minden időhatározó a mienk.
Aztán nézzük, ahogy a holnapból
tegnap lesz a ma tengelyén.

Közben szeretlek míg te gyűlölsz,
és fordítva.

Kopogásod beengedném mindennap, hogy
ne legyek egyedül,
mert a nemléted végtelen váróteremk visszhangja.
Hűtlen helyhatározó lettél.
Mindenhol.

Kapaszkodókat teremtettél talaj nélkül.
Lógunk a semmibe.
Létigét csomóz ránk a kötelesség.

Nincs.

Lenne.

És mi pont a kettő közt vagyunk.

Benned vákuum, bennem úr.
Ha egyszer még összeérne,
talán betüremkednénk egymás szívébe.
De addig búcsút veszek és ablakot tárok a várakozásnak.

Behegesedett jelen

(1)

Horzsol a távolság,
sebbe gyógyulnak az
alig látható kavicsszilánkok.

Folyékony szövetként szivárog át
a mélyre dörzsölt hétköznapiok
tehetetlensége.

Szívtől a külvilág felé
fellépő szövetkárosodás
egy közös diagnózis.

Ott lüktetsz minden
véralvadásban.

(2)

Jég alatti egyedfejlődés
tátog a semmibe. Ez egy
áramvonalas feneklés.

Gerinchúrok a tudatnak
csapódva pattannak el.
Kölcsönös kihalásra várunk.

Hőháztartásunk lehullott
pikkelyek halmaza. Hosszan kitartott
ellenáramlásba ütközünk.

Nemlétünk halászhálóba
csavart csend.